

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/16/2015
Identifikačné číslo spisu:	1001899955
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1001899955.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: CANDELAR LIMITED, Pellipar House, 1 st Floor 9, Cloak Lane, Londýn, Veľká Británia, zastúpeného advokátskou kanceláriou Kovár a partneri, s. r. o., so sídlom Vajnorská 8/A, Bratislava, proti žalovanému: Slovak Telekom, a. s., so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpenému 1/ advokátskou kanceláriou ECKER - KÁN & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Nám. Martina Benku 9, Bratislava, 2/ advokátkou JUDr. Danušou Tichou, Nám. Martina Benku 6, Bratislava o zaplatenie 110 000 000,-- eur s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 50Cb/85/2001, o dovolaniach advokáta JUDr. Jana Kotlíka so sídlom Karloveské rameno 6, Bratislava a advokáta JUDr. Ľubomíra Schweighofera so sídlom Šafárikovo nám. č. 2, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/73/2012, 3Obo/74/2012, 3Obo/76/2012 z 18. mája 2015, takto

rozhodol:

Dovolania JUDr. Jana Kotlíka a JUDr. Ľubomíra Schweighofera o d m i e t a .
Žalobca a žalovaný m a j ú n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania voči dovolateľom.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 50Cb/85/2001-904 uložil žalovanému Slovak Telekom, a. s., zaplatiť žalobcovi sumu 32 178 750,-- eur so 17,6% úrokom z omeškania od 4. septembra 1996 do zaplatenia. Vo zvyšku istiny (77 821 250,-- eur) žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol samostatnými uzneseniami (č. l. 984, č. l. 1099 v znení opravného uznesenia).

2. Konanie proti žalovanému 2/ Slovenský rozhlas bolo právoplatne zastavené uznesením č. k. 50Cb/85/2001-886 zo dňa 19. októbra 2011 na základe späťvzatia žaloby žalobcom proti tejto strane sporu na pojednávaní dňa 19. októbra 2001.

3. Súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že nárok žalobcu na náhradu škody bol preukázaný a dôvodný vo výške podľa výroku rozsudku. Žalovaný podal proti rozsudku odvolanie, rovnako tak podal odvolanie aj proti uzneseniam č. k. 50Cb/85/2001-984 zo dňa 1. februára 2012 a č. k. 50Cb/85/2001-1099 zo dňa 1. augusta 2012, ktorými bolo rozhodnuté o trovách konania.

4. Dňa 17. februára 2015 oznámili JUDr. Jan Kotlík, JUDr. Ľubomír Schweighofer a prof. JUDr. Pavol Kubíček, CSc., ako bývalí právni zástupcovia pôvodného žalobcu p. S. C., že vstupujú do konania ako vedľajší účastníci na strane žalobcu. Po zmene vlastníctva pohľadávky, ktorá je predmetom súdneho konania a s tým súvisiacou zmenou účastníka na strane žalobcu, ktorému je žalovaný neprávoplatnými uzneseniami zaviazaný uhradiť trovy právnej pomoci na účty ich advokátskych kancelárií, sú podľa ich názoru postavení do neistého právneho postavenia v otázke, kto je, resp. bude zaviazaný uhradiť trovy právnej pomoci.

5. Dňa 4. marca 2015 písomným podaním vzal JUDr. Schweighofer svoje oznámenie o vstupe do konania v celom rozsahu späť. Dňa 6. marca 2015 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) doručené písomné podanie prof. JUDr. Kubíčka, CSc., v ktorom vzal späť návrhy o priznanie trov právneho zastúpenia a návrh o priznanie postavenia vedľajšieho účastníka v tomto súdnom konaní. Dňa 20. marca 2015 vzal JUDr. Kotlík späť návrhy na priznanie trov právneho zastúpenia a návrh o priznanie postavenia vedľajšieho účastníka v súdnom konaní.

6. Strany konania v odvolacom konaní na základe dohody o urovnaní zo dňa 19. marca 2015 podali spoločný návrh zo dňa 30. marca 2015 na schválenie zmiery odvolacím súdom v navrhnutom znení. Na pojednávaní konanom dňa 18. mája 2015 splnomocnení zástupcovia účastníkov konania predniesli spresnenie navrhnutého znenia súdneho zmiery zo dňa 30. marca 2015 ústne do zápisnice z pojednávania. Odvolací súd prejednal prednesený návrh na schválenie zmiery na verejnom pojednávaní za účasti na tento úkon splnomocnených zástupcov strán konania a dospel k záveru, že nie je zákonný dôvod, pre ktorý by neboli splnené podmienky na schválenie zmiery v prejednávanej veci.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky schválil uznesením sp. zn. 3Obo/73/2012, 3Obo/74/2012, 3Obo/76/2012 zo dňa 18. mája 2015 zmier v nasledovnom znení:

1/ Žalovaný Slovak Telekom, a. s., sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu 7 651 792,50 eur spolu so 17,6% ročným úrokom z omeškania odo dňa 17. mája 1999 do 19. marca 2015, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti uznesenia o schválení súdneho zmiery v súdnom konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Obo/73/2012 a zrušení uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 50Cb/85/2001-984 z 1. februára 2012 a zrušení uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 50Cb/85/2001-1099 z 1. augusta 2012.

2/ Žiadnej zo strán sa náhrada trov konania nepriznáva.

3/ Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 50Cb/85/2001-904 z 9. novembra 2011.

4/ Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 50Cb/85/2001-984 z 1. februára 2012.

5/ Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 50Cb/85/2001-1099 z 1. februára 2012.

8. Dňa 5. júna 2015 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie JUDr. Kotlíka označené ako: „Námietka proti konaniu súdu v neprítomnosti vedľajšieho účastníka a odvolanie/dovolanie proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o schválení súdneho zmiery medzi účastníkmi konania č. k. 3Obo/73-77/2012 vedeného pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, resp. č. k. 50Cb/85/2001 vedeného pred Krajským súdom v Bratislave a rozhodnutiam týkajúcich sa zrušenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave, č. k. 50Cb/85/2001-1099 zo dňa 01. 08. 2012“.

9. Advokát JUDr. Kotlík v ňom vzniesol námietku proti konaniu súdu, ktorý schválil súdny zmier medzi žalobcom a žalovaným v znení odporujúcom hmotnému a procesnému právu a elementárnej etike advokátskeho povolania, resp. proti konaniu súdu, ktorý sám na pojednávaní účastníkov konania naviedol na subsumovanie trov konania uvedených v bode 2 pôvodného návrhu strán na uzavretie súdneho zmiery pod bod 1 súdneho zmiery, t. j. pod istinu žalovanej škody. Súčasne vzniesol námietku proti postupu súdu, že ho ako vedľajšieho účastníka v konaní na strane žalovaného neupovedomil o konaní pojednávania vo veci a pojednávanie uskutočnil bez jeho účasti, čo viedlo k flagrantly porušeniu a poškodeniu jeho procesných, ako aj majetkových práv. Keďže žalobcove vyhlásenia a vyhlásenia jeho súčasného právneho zástupcu JUDr. Karola Kovára - advokáta, urobené na viacerých osobných rokovaniach, ktoré sa medzi nimi uskutočnili aj za účasti JUDr. Ľubomíra Schweighofera v mesiaci marec 2015, že súdny zmier bude uzatvorený so žalovaným tak, že nebude obsahovať trovy

právnej pomoci predchádzajúcich zastupujúcich advokátov, sa ukázali ako nepravdivé a tieto trovy prináležiace dovolateľovi JUDr. Kotlíkovi a JUDr. Schweighoferovi si žalobca úmyselne za priamej účasti a pomoci JUDr. Karola Kovára - advokáta v spolupráci s advokátmi advokátskej kancelárie Ecker & Kán nezákonne, neeticky a podvodne prisvojil, dovolateľ odvoláva a berie späť všetky v tejto súvislosti urobené svoje vyhlásenia a akékoľvek podania v tejto veci vykonané na nátlak žalobcu, keďže boli vykonané v omyle úmyselne spôsobenom žalobcom a jeho advokátom s úmyslom poškodiť JUDr. Kotlíka, ako aj JUDr. Schweighofera a nezákonne obohatiť žalobcu.

10. V doplnení dovolania JUDr. Kotlíka doručenom Krajskému súdu v Bratislave 6. júla 2015 uvádza, že dovolanie podáva z dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a odôvodňuje ho v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p.

11. Dovolaateľ vo svojom doplnení dovolania zastáva názor, že oznámením doručeným odvolaciemu súdu sa stal vedľajším účastníkom, pričom ani jedna zo strán sporu nenamietla jeho vstup do konania a súd žiadnym spôsobom nerozhodol o jeho neprípustení do konania. Občiansky súdny poriadok v žiadnom smere neupravuje spôsob, akým by mohol vedľajší účastník vystúpiť z konania, a teda pokiaľ nie je rozhodnuté o jeho neprípustnosti, ostáva v konaní ako vedľajší účastník až do rozhodnutia vo veci samej, resp. do zastavenia konania. Má teda za to, že je riadny vedľajší účastník na strane žalobcu, pričom sa v konaní rozhodovalo aj o jeho právach, t. j. o náhrade trov konania. Dňa 18. mája 2015 sa na odvolacom súde konalo pojednávanie, na ktoré nebol JUDr. Kotlík predvolaný, ani nebol súdom o termíne pojednávania upovedomený. Po tom, čo súd upozornil strany sporu, že navrhovaným spôsobom nemôžu byť trovy právneho zastúpenia v súdnom zmiere zakomponované, asi si aj následne, podľa mienky dovolateľa, právni zástupcovia strán sporu uvedomili, že schválený súdny zmier by ich usvedčoval z toho, že jeho a ostatných právnych zástupcov žalobcu uviedli úmyselne do omylu, keď tvrdili, že žiadne trovy konania sa nebudú priznávať. Preto požiadali na 10 minút prerušiť pojednávanie na údajné spresnenie znenia petitu. Následne zmenili návrh súdneho zmiere tak, že navýšili sumu v bode 1/ o sumu 963 543,80 eur spolu s úrokom z omeškania, čo bola suma trov právneho zastúpenia v prvom konaní a bod 2/ nechali zo súdneho zmiere vypustiť, aby to budilo dojem, že neboli priznané trovy konania. Je preto, podľa dovolateľa, nado všetku pochybnosť zrejmé, že dovolateľ bol spolu s JUDr. Schweighoferom a JUDr. Kubíčkom uvedený do omylu, v dôsledku čoho bol hrubo poškodený na jeho právach. Dovolaateľ má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa jednoznačne vzťahovalo aj na jeho a jeho práva, čím vznikla potreba jeho súhlasu s uzatvorením zmiere v znení, ako bol schválený. Tým, že ho odvolací súd nepredvolal na pojednávanie, odňal mu tým možnosť konať pred súdom a poškodil ho týmto postupom na jeho právach. Za inú vadu v konaní považuje nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia pre nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia, ktorým bol schválený zmier, v ktorom sa súd nevysporiadal vôbec s podstatnými otázkami konania, splnením podmienok pre schválenie súdneho zmiere a ani jeho nezavinenou neprítomnosťou na pojednávaní.

12. Keďže sa v konaní mali vyskytnúť takéto podstatné vady, súdne rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, kedy súd nezvážil všetky uvedené podstatné skutočnosti, vydal rozhodnutie bez jeho účasti, súhlasu, bez splnenia procesných a hmotnoprávnych podmienok, čím sa takéto rozhodnutie založilo na nesprávnom právnom posúdení veci. V zmysle uvedeného má dovolateľ za to, že postupom odvolacieho súdu boli porušené nielen jeho procesné práva v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, ale bolo porušené aj jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. Ďalej dovolateľ uvádza, že v presne nezistenom čase boli súdu od strán sporu predložené „Prehlásenie“ zo dňa 26. februára 2015 o jeho vzdaní sa nárokov na trovy konania priznané mu rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave a dňa 20. marca 2015 „Späťvzatie“ návrhov o priznanie trov právneho zastúpenia a „Späťvzatie“ žiadosti o priznanie postavenia vedľajšieho účastníka v tomto spore. S týmito podaniami sa súd žiadnym spôsobom procesne, vo vzťahu k jeho vedľajšiemu účastníctvu v spore, nevysporiadal. Uvedené dokumenty neboli súdu predložené na hlavičkovom papieri jeho advokátskej kancelárie a neobsahujú ani pečiatku advokátskej kancelárie. Z textu uvedených

dokumentov vyplýva, že ich obsahom sú veľmi závažné vyhlásenia a skutočnosti s ďalekosiahlymi procesnými, právnymi a majetkovými dôsledkami, ako aj, že podpísaná osoba sa vzdáva svojich práv za nápadne nevýhodných podmienok. Napriek uvedenému sa súd žiadnym spôsobom v konaní nevysporiadal s relevanciou dokumentov založených do súdneho spisu, týkajúcich sa vzdania nárokov advokátov žalobcu a ich „vystúpenia“ z konania z pozície vedľajšieho účastníka. Súd žiadnym spôsobom neoveroval ani pravosť uvedených podaní ani ich relevanciu, platnosť a procesnú účinnosť. Ak tak súd neurobil, trpí odvolacie konanie závažnou procesnou vadou, ktorou mu bola odňatá možnosť konať pred súdom vo veľmi závažných otázkach, týkajúcich sa dovolateľových právnych a majetkových nárokov voči stranám sporu a jeho právneho postavenia pred súdom. V žiadnom rozhodnutí súdu sa nespomína ani vstup vedľajších účastníkov do konania ani ich vystúpenie z konania, a to napriek tomu, že minimálne k vstupu vedľajších účastníkov do konania reálne prišlo. V prípade, že by sa súd spornými dokumentmi zaoberal a vyhodnotil ich obsah, musel by zákonite dospieť k záveru, že JUDr. Kotlík sa nemohol účinne vzdať nárokov/práv, ktoré vzniknú až v budúcnosti právoplatnosťou uznesenia o priznaných trovách, takéto vyhlásenie je zo zákona neplatné. Zároveň je procesne nemožné zobrať späť niečo, čo nikdy dovolateľ nepodal, keďže súdu nepodal žiaden návrh na priznanie trov právneho zastúpenia, keďže ním disponuje len samotný žalobca. Zároveň by súd dospel k záveru, že dovolateľ nemohol procesne účinne zobrať späť žiadosť alebo návrh o priznanie postavenia vedľajšieho účastníka, keďže tento takúto žiadosť a ani návrh nikdy nepodal. Súd nerozhodol o jeho neprípustení do konania ako vedľajšieho účastníka žiadnym spôsobom a oznámenie o jeho vstupe do konania nikdy nezobral späť a ani súdu neoznámil, že z konania vystupuje. A aj v prípade, že by svoje oznámenie zobral späť alebo oznámil súdu, že z konania vystupuje, tak mal súd, ak mal za to, že ho od určitého okamihu za vedľajšieho účastníka nepovažuje, procesne o tejto skutočnosti rozhodnúť a toto rozhodnutie mal doručiť všetkým stranám konania, per analogiam tak, ako rozhoduje uznesením o vystúpení účastníka (§ 92 O. s. p.).

14. Odvolací súd tak zanedbal procesné vyriešenie jeho postavenia ako vedľajšieho účastníka v konaní a konal v jeho neprítomnosti, bez toho, aby mu akýmkoľvek spôsobom oznámil skutočnosti dôležité pre uplatňovanie jeho právneho záujmu v konaní v postavení vedľajšieho účastníka.

15. Dňa 6. júla 2015 podal JUDr. Schweighofer dovolanie. Dovolateľ - advokát JUDr. Schweighofer dovolanie odôvodňuje ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p. (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., kedy účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Dovolateľ JUDr. Schweighofer navrhol, aby dovolací súd uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo 73,74,76/2012-1335 z 18. mája 2015 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

16. Dovolateľ vo svojom dovolaní uvádza, že v období rokov 2006-2007 právne zastupoval predchodcu žalobcu - p. S. C.. Vzhľadom na úspech žalobcu v konaní bola žalobcovi súdom priznaná aj náhrada trov konania a trov právneho zastúpenia, o čom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 50Cb/85/2001-94 zo dňa 9. novembra 2011 a následne samostatným uznesením č. k. 50Cb/85/2001-984 zo dňa 1. februára 2012 bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania a trov právneho zastúpenia v celkovej výške 1 465 327,80 eur, z čoho suma 164 329,66 eur pripadla právnemu zástupcovi JUDr. Pavlovi Kubíčkovovi a sumu 1 300 998,10 eur bol žalovaný povinný zaplatiť JUDr. Schweighoferovi. Vzhľadom k tomu, že sa konanie v časti určenia povinnosti zaplatiť trovy právneho zastúpenia týkalo priamo dovolateľa, hoci už v tom čase žalobcu právne nezastupoval, podal 16. februára 2015 na Najvyšší súd Slovenskej republiky oznámenie o vstupe do konaní vedených pod viacerými spisovými značkami, a to 3Obo 73-77/2012, ako vedľajší účastník na strane žalobcu. Nakoľko mu doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie o jeho neprípustnosti, ako vedľajší účastník nebol teda spochybnený ani napadnutý.

17. Po vstupe do konania ako vedľajší účastník spolu s JUDr. Janom Kotlíkom bol kontaktovaný od oboch strán konania s tým, že chcú uzatvoriť v tejto veci súdny zmier, pričom sa dohodli na tom, že si nebudú vzájomne uplatňovať trovy konania. Požiadali teda dovolateľa, aby im vyšiel v ústrety, aby mohli

súdny zmier uzatvoriť a aby sa vzdal svojho nároku na trovy právneho zastúpenia o ktorých sa malo rozhodovať. Dovolateľ bol niekoľkokrát ubezpečený, že žiadnej zo strán nebude náhrada trov konania priznaná. Keďže dovolateľ nechcel spôsobovať prípadné ďalšie prieťahy v konaní, dňa 26. februára 2015 podpísal pripravené prehlásenie o tom, že si žiadne trovy konania nebude uplatňovať a súčasne dňa 3. marca 2015 zaslal odvolaciemu súdu späťvzatie oznámenia o vstupe do konania zo dňa 16. februára 2015. V dobrej viere pritom vychádzal z informácií od strán konania a ich právnych zástupcov, že si žiadna zo strán konania neuplatní náhradu trov konania.

18. Pre úplnosť dovolateľ uvádza, že Krajský súd v Bratislave priznal náhradu trov právneho zastúpenia v prvoinštančnom konaní v celkovej výške 3 651 793,97 eur (z toho 164 329,66 eur JUDr. Pavlovi Kubičkovi, sumu 1 300 998,10 eur JUDr. Schweighoferovi a sumu 2 186 466,17 eur JUDr. Jánovi Kotlíkovi). Suma 963 543,80 eur spolu so 17,60% ročným úrokom z omeškania od 17. mája 1999 do 19. marca 2015 predstavuje celkovo 3 651 329,43 eur, t. j. takmer identickú sumu, ako je suma trov právneho zastúpenia na súde prvej inštancie. Rozdiel 464,54 eur vznikol zrejme nesprávnym výpočtom. Je teda podľa dovolateľa zrejmé, že v rozpore s tvrdením, že žiadna zo strán nebude mať nahradené trovy konania, boli tieto trovy konania vo výške 3 651 329,43 eur priznané žalobcovi s tým, že po upozornení súdom boli formálne uvedené ako istina. Dovolateľ považuje za nutné zdôrazniť, že žiaden iný dôvod navýšenia istiny, ako práve zahrnutia skrytia trov právneho zastúpenia na súde prvej inštancie, ani nemohol byť, keďže išlo o identické sumy. Je preto podľa mienky dovolateľa nado všetku pochybnosť zrejmé, že bol spolu s JUDr. Kotlíkom a JUDr. Kubičkom uvedený do omylu, v dôsledku čoho bol hrubo poškodený na svojich právach.

19. Nakoľko dovolateľovi nebolo doručené žiadne rozhodnutie o neprípustnosti jeho vstupu do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu, má teda za to, že je riadny vedľajší účastník na strane žalobcu, pričom sa v konaní rozhodovalo aj o jeho právach, t. j. o náhrade trov konania a súd sa s touto skutočnosťou žiadnym spôsobom nevysporiadal ani v priebehu pojednávania dňa 18. mája 2015, kedy schválil súdny zmier.

20. Pre odstránenie akýchkoľvek pochybností berie JUDr. Schweighofer svoje podanie označené ako „Späťvzatie oznámenia o vstupe do konania zo dňa 16. februára 2015“, ktoré súdu zaslal 03. marca 2015, v plnom rozsahu späť, nakoľko bolo toto späťvzatie urobené na základe omylu a takéto späťvzatie nie je možné považovať za platný právny úkon, s poukazom aj na to, že o tomto späťvzatí ešte nebolo rozhodnuté. Dôkazom o vyvolanom omyle má byť podľa dovolateľa zmena súdneho zmiernu medzi stranami, ktorý bol úmyselne a účelovo menený za účelom zakrytia úmyselného uvedenia do omylu.

21. Dovolateľ má za to, že rozhodnutie najvyššieho súdu sa jednoznačne vzťahovalo aj na jeho osobu a jeho práva, čím vznikla potreba aj jeho súhlasu s uzatvorením súdneho zmiernu v znení, ako bol schválený. Prehlásenie zo dňa 26. februára 2015, ktoré bolo získané uvedením jeho osoby do omylu, a teda nie je zákonné a platné, nie je možné považovať za takýto súhlas so súdnym zmierom, z čoho dôvodu neboli splnené zákonné procesné podmienky schválenia takéhoto súdneho zmiernu. Taktiež uvádza, že nie je možné vopred sa vzdať svojich práv, ale najmä poukazuje na poslednú časť prehlásenia, kde je uvedené, že nároky za právne služby voči S. C. nie sú týmto prehlásením dotknuté, čo svedčí o tom, že týchto trov sa nemohol vo všeobecnosti vzdať.

22. Z uvedených dôvodov je takéto uznesenie v rozpore so zákonom, zmätočné a nepreskúmateľné, keďže sa súd náležite nevysporiadal so všetkými okolnosťami a ani neboli splnené podmienky na schválenie súdneho zmiernu. Spôsob vyrovnaní medzi dovolateľom, žalobcom a žalovaným má jednoznačne vyplývať zo zákona č. 586/2003 o advokácii a z vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., kedy mu ako advokátovi patrí zo zákona odmena za poskytovanie právnych služieb v zmysle príslušných zákonných ustanovení. Spoločnosť CANDELAR LIMITED bola jednoznačne povinná v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávky a Dohody o urovnaní zaplatiť trovy právneho zastúpenia, pričom na tento účel bola v pôvodnom návrhu súdneho zmiernu v bode 2/ uvedená povinnosť žalovaného zaplatiť celkovo sumu 3 651 329,43 eur, čo bola suma trov právneho zastúpenia v prvoinštančnom konaní, ktorú súd priznal JUDr. Schweighoferovi, JUDr. Kotlíkovi a JUDr. Kubičkovi. Na základe všetkých uvedených

skutočností má za to, že je ako vedľajší účastník oprávnený podať dovolanie aj bez súhlasu žalobcu.

23. Vo zvyšnej argumentácii je dovolanie JUDr. Schweighofera takmer zhodné s dovolaním JUDr. Kotlíka.

24. K podaným dovolaniam sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že nie je možné stotožniť sa s názorom JUDr. Schweighofera, v ktorom tvrdí, že jeho späťvzatie nie je možné považovať za platný úkon s poukazom aj na to, že o tomto späťvzatí ešte nebolo rozhodnuté. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/201/2004 a sp. zn. 4Obo/151/2007 uvádza, že Občiansky súdny poriadok, ani iný všeobecne záväzný právny predpis, na účely platnosti vystúpenia vedľajšieho účastníka z konania nevyžaduje žiadne formálne či obsahové náležitosti. Skutočnosť, že JUDr. Schweighofer označil svoje podanie ako „späťvzatie“ bez ďalšieho samo osebe neznamena, že v nadväznosti na takéto podanie je príslušný súd povinný urobiť zodpovedajúce rozhodnutie. Podľa žalovaného nie je možné v tomto prípade logicky odôvodniť, že by súd mal postupovať ako v prípade späťvzatia návrhu vo veci samej v zmysle § 96 O. s. p., nakoľko vstup, resp. výstup vedľajšieho účastníka nie je otázkou dispozície strany konania s predmetom konania. Tvrdenie JUDr. Schweighofera o tom, že berie späť svoje Späťvzatie, považuje žalovaný za absolútne zmätočné, právne irelevantné a účelové. Na základe uvedených skutočností má žalovaný za to, že doručením Späťvzatia súdu prípadné postavenie JUDr. Schweighofera ako vedľajšieho účastníka preukázateľne zaniklo a tento preto nie je legitimovaný na podanie dovolania v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

25. Žalovanému nie je zrejmé, aký právny záujem na výsledku sporu mohol mať JUDr. Schweighofer, keď vlastnoručne a na základe vlastnej, slobodnej a vážnej vôle podpísal Prehlásenie č. 1 o tom, že si nebude uplatňovať v súvislosti so spormi žiadne trovy právneho zastúpenia a že sa týchto trov vzdáva. Vedľajší účastník nie je legitimovaný na tzv. dispozičné úkony, a to či už dispozičné úkony sporom alebo dispozičné úkony súvisiace s predmetom sporu. Medzi takéto úkony nepochybne patrí aj uzatvorenie súdneho zmiernu. Uznesenie bolo vydané v zmysle § 99 O. s. p., pričom zmier sa schvaľuje na základe dohody hlavných strán sporu, tzn. prípadní vedľajší účastníci nemôžu ovplyvniť spôsob, akým si sporové strany vysporiadajú svoje sporné nároky v prípadnom zmierni. Rozpor s právnymi predpismi v zmysle § 99 ods. 2 O. s. p. je potrebné chápať ako rozpor s hmotným právom. Neexistuje však žiadne ustanovenie žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by neumožňovalo stranám sporového konania uzatvoriť zmier, v rámci ktorého sa dohodnú, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Bez ohľadu na to, čo sa konštatuje v zápisnici z pojednávania z 18. mája 2015, relevantné podľa názoru žalovaného nesporne je, že žalobca a žalovaný sa dohodli na návrhu zmiernu, ktorý predložili súdu a súd takýto zmier schválil. Skutočnosť, že v zápisnici z pojednávania z 18. mája 2015 sú určité vyjadrenia strán ohľadom navrhovaného zmiernu, nemôže predsa sama osebe mať za následok nezákonnosť dovolaniami napadnutého uznesenia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný má za to, že predmetné uznesenie bolo zo strany odvolacieho súdu vydané v súlade so zákonom a že nie sú splnené zákonné dôvody pre jeho zrušenie.

26. Rozdelenie sumy v pôvodnom návrhu zmiernu bolo zapríčinené skutočnosťou, že prebiehalo viac súbežných konaní (so samostatnými spisovými značkami) a boli vydané dve individuálne rozhodnutia o trovách. Žalobca a žalovaný pristúpili k rozdeleniu celej dohodnutej sumy z procesnej a právnej opatrnosti, a to, aby sa celková suma urovnania hradila až po zrušení všetkých rozhodnutí a uznesení o trovách, ktoré boli vydané. Akékoľvek spájanie sumy 963 543,80 eur spolu so 17,60% ročným úrokom z omeškania od 17. mája 1999 do 19. marca 2015 s prípadnými trovami konania je nesprávne a účelové, pretože vo výroku 2/ predmetného uznesenia sa strany výslovne a jasne dohodli, že žiadnej zo strán sa náhrada trov nepriznáva.

27. V súvislosti s argumentáciou JUDr. Schweighofera je podľa žalovaného ďalej potrebné uviesť, že trovy právneho zastúpenia vo výške 1 300 998,10 eur, ktoré mali byť žalobcovi priznané uznesením 50Cb/85/2001-984 z 1. februára 2012 o náhrade trov konania a ktoré mali pripadnúť JUDr. Schweighoferovi, boli žalovaným spochybnené odvolaním z 20. februára 2012. Toto uznesenie o trovách bolo vydané na základe rozsudku Krajského súdu v

Bratislave č.k. 50Cb/85/01-904 z 9. novembra 2011, v ktorom krajský súd rozhodol vo veci samej a zároveň rozhodol o tom, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením. Krajský súd v Bratislave nielenže dostatočne nezdôvodnil, prečo pri rozhodovaní o trovách neuplatnil ust. § 151 ods. 1 O. s. p., čo samo robí jeho rozhodnutie nezrozumiteľným a nepreskúmateľným, avšak nedržal sa dôsledne ani ustanovení § 151 ods. 3 O. s. p., ktorý pripúšťa dodatočné rozhodnutie o trovách až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Žalovanému nie je pritom známe, na základe akého ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vydal krajský súd napadnuté uznesenie o trovách konania, pretože ho vydal po rozsudku, pričom už musel vedieť, že predmetný rozsudok v čase vydania uznesenia o trovách konania nemohol nadobudnúť právoplatnosť, keďže žalovaný voči rozsudku podal odvolanie ešte dňa 23. decembra 2011. Nárok JUDr. Schweighofera teda vzhľadom na argumentáciu uvedenú v tomto bode a vzhľadom na nedostatok právoplatnosti uznesenia o náhrade trov konania nemožno považovať za nesporný či dôvodný. Naopak, žalovaný má za to, že akýkoľvek prípadný nárok na náhradu trov konania priznaný na základe takéhoto uznesenia je nárokom sporným, nepreukázaným a nedôvodným.

28. Žalovaný ďalej poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/212/2012, nález ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 2036/08 a uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/114/2014 a tvrdí, že akýkoľvek prípadný záujem JUDr. Schweighofera alebo JUDr. Kotlíka na výsledku týchto konaní je výlučne a len majetkového charakteru a je zrejmé, že dovolatelia nemôžu mať záujem na výsledku konaní vo vzťahu k posudzovanému hmotnému právu. Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že vedľajšie účastníctvo dovolateľov ani nemohlo platne vzniknúť a na dovolateľov preto nie je možné aj z tohto dôvodu hľadiť ako na vedľajších účastníkov v týchto konaniach. Žalovaný zároveň považuje za krajne nevhodné, aby JUDr. Schweighofer, vykonávajúci prax advokáta, po podpísaní prehlásenia, ktoré je svojím obsahom dostatočne zrozumiteľné a určité a s plným vedomím existencie Dohody, prehlasoval, že bol uvedený do omylu.

29. Žalovaný k dovolaniu podanému JUDr. Jánom Kotlíkom uvádza, že sa v primeranej miere pridrižiava svojej argumentácii vo vzťahu k dovolaniu JUDr. Schweighofera, ktoré je v mnohých ohľadoch argumentačne príbuzné a obdobné tomuto dovolaniu. Podotýka pritom, že tvrdenia JUDr. Kotlíka ohľadom toho, že ním podpísané späťvzatie a prehlásenie boli na súd podané zo strany žalobcu, resp. že z jeho strany podané neboli, sú zmätočné a považuje preto za nevyhnutné, aby dovolací súd túto otázku pred vydaním samotného rozhodnutia posúdil. Aj v prípade nároku JUDr. Kotlíka ohľadne trov konania žalovaný zdôrazňuje, že uznesenie o náhrade trov konania č. k. 50Cb/85/2001-1099 z 1. augusta 2012 nikdy nenadobudlo právoplatnosť, keďže žalovaný voči uvedenému rozhodnutiu podal dňa 24. augusta 2012 odvolanie, pričom aj toto uznesenie bolo zo strany Krajského súdu v Bratislave vydané pred tým, ako rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť.

30. S ohľadom na uvedenú argumentáciu žalovaný konštatuje, že obidve podané dovolania považuje za nedôvodné, za podané zo strany osôb, ktoré na podanie dovolania nie sú legitimované a s účelovou argumentáciou, ktorá podľa jeho názoru nie je po právnej stránke relevantná a žiada, aby dovolací súd tieto dovolania zamietol.

31. Žalobca vo svojom vyjadrení z 28. augusta 2015 uvádza, že ustanovenie § 149 ods. 1 O. s. p. nezakladá právo na plnenie v prospech advokáta účastníka, ktorý bol v spore úspešný a bola mu priznaná náhrada trov konania, ale je určením platobného miesta. Nevyplýva z neho pre advokáta také procesné postavenie, na základe ktorého by sa on sám vo vlastnom mene mohol domáhať priznania alebo zaplattenia náhrady trov konania. Jedinou osobou oprávnenou na náhradu trov konania môže byť vždy a výhradne len strana sporu, teda jeho klient. Občiansky súdny poriadok a ani iný právny predpis advokátovi ako právnemu zástupcovi strany sporu nikdy a nikde nepriznáva postavenie strany sporu (resp. účastníka konania) ani len vo vzťahu k výroku o trovách konania. Napadnutým rozhodnutím nemohla byť JUDr. Schweighoferovi spôsobená ujma, pretože žiadnym spôsobom neovplyvňuje jeho hmotnoprávne postavenie, navyše JUDr. Schweighofer v konaní nevystupuje od marca 2015. Podľa názoru žalobcu, pokiaľ sa JUDr. Schweighofer cíti byť poškodený na svojich právach z titulu neuhradenej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb, takýto prípadný nárok by si mal

uplatniť voči osobe, ktorej poskytoval právne služby. Zároveň v zmysle právnej teórie a ustálenej judikatúry tuzemských súdov vyplýva, že postavenie vedľajšieho účastníka zaniká jednoduchým oznámením doručeným na súd. Konajúci súd o tejto skutočnosti nie je povinný vyhotoviť písomné rozhodnutie, nakoľko túto povinnosť neukladá žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca nesúhlasí s podanými dovolaniami a ani jednému z vedľajších účastníkov nikdy nedal súhlas na podanie dovolania, preto by dovolací súd mal tieto dovolania odmietnuť ako podané neoprávnenými osobami.

32. Dňa 25. januára 2016 bolo dovolaciemu súdu doručené podanie dovolateľa JUDr. Kotlíka, v ktorom podrobne rozvádza dôvody, pre ktoré podľa jeho názoru nie je Dohoda o urovnaní, ktorá bola základom pre uzavretia a schválení zmiernu, v súlade s právnymi predpismi. Následne bolo súdu doručené podanie dovolateľa JUDr. Kotlíka zo dňa 17. augusta 2016, v ktorom poukazuje na niektoré právne skutočnosti, ktorých dôsledky sú dôvodom, prečo by mal Najvyšší súd Slovenskej republiky ex offo zrušiť predmetné uznesenie o schválení zmiernu z dôvodu jeho rozporu s hmotným právom. Dňa 7. septembra podal dovolateľ JUDr. Kotlík ďalšie podanie, ku ktorému pripojil doklady, ktoré majú preukazovať jeho tvrdenia o rozpore zmiernu s hmotným právom. Všetky uvedené podania JUDr. Kotlík doplnil ešte podaním zo dňa 7. októbra 2016, v ktorom uviedol, že na základe všetkých ním uvedených skutočností je zrejmé, že súdny zmier medzi žalobcom a žalovaným odporuje hmotnému právu z dôvodu, že žalobca nie je a nikdy nebol z hmotnoprávneho hľadiska vlastníkom pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, a to z dôvodu absolútnej neplatnosti zmlúv, ktorými ju nadobudol jeho právny predchodca tak, ako aj on samotný.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie nepodala strana sporu (§ 60 C. s. p.), ani iný subjekt oprávnený podať dovolanie, neskúmal ďalej prípustnosť dovolania a vo veci rozhodol bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.).

34. Dovolanie JUDr. Kotlíka bolo podané dňa 5. júna 2015, doplnené bolo dňa 6. júla 2015. Dovolanie JUDr. Schweighofera bolo doručené dňa 6. júla 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Podľa čl. 2 ods. 1 základných princípov C. s. p., ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa čl. 2 ods. 2 základných princípov C. s. p., právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona.

35. Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, ako aj čl. 2 ods. 1 a 2 základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, dovolací súd posudzoval prípustnosť podaného dovolania podľa zákona účinného v čase podania dovolania (ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p.).

36. Z ustanovenia § 240 ods. 1 prvá veta O. s. p. vyplýva, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu môže podať účastník konania.

37. Podľa ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

38. Podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

39. Podľa ustanovenia § 93 ods. 3 O. s. p. do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

40. Podľa ustanovenia § 93 ods. 4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

41. Podľa ustanovenia § 93 ods. 5 O. s. p. vedľajší účastník môže podať odpor proti platobnému rozkazu, len ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom.

42. Podľa ustanovenia § 93 ods. 6 O. s. p. vedľajší účastník môže podať odvolanie alebo dovolanie, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. V ostatných prípadoch môže vedľajší účastník podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní.

43. Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi (žalobcovi) alebo odporcovi (žalovanému) zúčastniť sporu ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O. s. p.). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorej zo strán, urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 2 O. s. p.). Predpokladom prípustnosti vedľajšieho účastníctva v spore je právny záujem toho, kto chce vstúpiť do sporu, na jeho výsledku (t. j. jeho právny záujem na úspechu strany, na strane ktorej chce vstúpiť do sporu). Takýto záujem má ten, právne postavenie ktorého bude rozhodnutím súdu priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené. Vždy však treba, aby sa jeho záujem na úspechu strany sporu opieral o konkrétne právo alebo právny vzťah k niektorej zo strán sporu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/308/2008 z 11. júna 2009). V uznesení sp. zn. 3Obo/21/1998, ktoré bolo publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 17/1999, Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že pri splnení zákonnej podmienky pre pripustenie vedľajšieho účastníka do sporu, ktorou je jeho právny záujem na výsledku sporu, rozhodne súd o pripustení vedľajšieho účastníctva aj proti vôli strany sporu, vedľa ktorej sa má vedľajší účastník sporu zúčastniť.

44. V súlade s citovanými ustanoveniami je zmyslom vedľajšieho účastníctva „pomoc v spore“ niektorej zo strán sporu. Vedľajší účastník môže, ale nemusí do sporu vstúpiť. Vstupuje do sporu ako tretia osoba „popri“ žalobcovi alebo žalovanom, a to buď z vlastnej iniciatívy (vedľajším účastníkom sa táto osoba stáva doručením jej oznámenia súdu, že vstupuje do sporu) alebo na výzvu strany sporu (ak ale vyzvaná osoba neprejaví vôľu vstúpiť takto do konania, nestane sa vedľajším účastníkom). O prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhoduje súd, len ak niektorá zo strán sporu namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do sporu. Súd z vlastnej iniciatívy túto otázku neskúma - pokiaľ nebola námietka neprípustnosti vznesená, je tretia osoba bez ďalšieho vedľajším účastníkom v spore. Predpokladom prípustnosti vedľajšieho účastníctva v spore je právny záujem vedľajšieho účastníka na úspechu strany, popri ktorej vstúpil do sporu. Keďže vedľajší účastník má podľa § 93 ods. 3 O. s. p. v spore rovnaké práva a povinnosti ako strana sporu, súd s ním koná obdobne „ako so stranou sporu (doručuje mu písomnosti, predvoláva ho na pojednávania a pod.). „Rovnaké práva a povinnosti“ sa ale v tomto ustanovení majú na mysli výlučne z hľadiska procesného - vedľajší účastník má v konaní rovnaké procesné práva a povinnosti ako strana sporu. Vyplýva to z postavenia vedľajšieho účastníka a tiež

podstaty jeho (vedľajšej) účasti v spore. I keď teda vedľajší účastník môže byť rozhodnutím súdu zaviazaný na náhradu trov konania (rovnako mu môže byť priznaná náhrada trov konania), je vylúčené, aby mu rozhodnutím súdu vo veci samej bolo prisúdené právo alebo uložená povinnosť, ktoré tvoria predmet sporu.

45. Vedľajší účastník môže z konania vystúpiť bez ohľadu na to, akým spôsobom bol do konania inkorporovaný, prostým a jednoduchým oznámením o vystúpení z konania. Status vedľajšieho účastníka v tomto prípade stráca v momente, keď túto skutočnosť oznámi súdu, a to spravidla priamo na pojednávaní, čo sa zachytí v zápisnici z pojednávania, alebo ak je takýto úkon doručený súdu písomne. (Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012, 331 s.)

46. V predmetnej veci dovolatelia vstúpili do sporu z vlastného podnetu, a to písomným oznámením o vstupe vedľajšieho účastníka do konania doručeným súdu dňa 17. februára 2015. Následne písomným podaním doručeným súdu dňa 4. marca 2015 vzal späť svoje oznámenie o vstupe do konania JUDr. Ľubomír Schweighofer, dňa 6. marca 2015 vzal späť návrhy o priznanie trov právneho zastúpenia a žiadosť/návrh o priznanie postavenia vedľajšieho účastníka v tomto súdnom konaní JUDr. Pavol Kubíček a dňa 20. marca vzal späť návrhy o priznanie postavenia vedľajšieho účastníka v tomto súdnom konaní JUDr. Jan Kotlík. Dovolací súd považuje za vhodné uviesť, že súčasťou Dohody o urovaní zo dňa 19. marca 2015 medzi Slovak Telekom, a. s. a CANDELAR LIMITED sú prehlásenia JUDr. Kubíčka, JUDr. Schweighofera a JUDr. Kotlíka, ktorí v nich okrem iného prehlasujú, že sa vzdávajú akýchkoľvek a všetkých nárokov na trovy právneho zastúpenia, ktoré im vznikli v súvislosti so zastupovaním žalobcu v danej právnej veci, nebudú si uplatňovať náhradu trov právneho zastúpenia v spore, nebudú si v spore žiadať priznanie postavenia vedľajšieho účastníka a v prípade, že už tak urobili, takéto návrhy vezmú späť, nebudú si v spore uplatňovať žiadne opravné prostriedky, ktoré sa budú týkať rozhodnutí o trovách konania a nároky za právne služby voči samotnému S. C. nie sú týmito prehláseniami dotknuté.

47. Momentom doručenia písomných podaní, z ktorých je zrejmé, že vedľajší účastníci nemajú záujem naďalej zotrvať v spore, všetci vedľajší účastníci vystúpili z konania a stratili status vedľajšieho účastníka. Z uvedeného dôvodu neboli títo ani predvolaní na pojednávanie, na ktorom došlo k schváleniu predmetného zmiernu. Akákoľvek argumentácia dovolateľov o tom, že súd procesne pochybil, keď ich nepredvolal na pojednávanie (po ich vystúpení z konania), nemá žiadnu právnu a zákonnú oporu. Z rovnakého dôvodu im nebolo doručované ani uznesenie, ktorým bol schválený zmier.

48. Námietky dovolateľa JUDr. Kotlíka týkajúce sa postupu súdu, pri ktorom sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s relevanciou dokumentov založených do súdneho spisu, týkajúcich sa vzdania nárokov advokátov žalobcu a ich „vystúpenia“ z konania z pozície vedľajšieho účastníka z dôvodu, že uvedené dokumenty neboli súdu predložené na hlavičkovom papieri jeho advokátskej kancelárie a neobsahujú ani pečiatku advokátskej kancelárie, sú irelevantné. Taktiež tvrdenie ohľadne skutočnosti, že konkrétne podanie podpísané JUDr. Kotlíkom nebolo podané jeho osobou. Podanie doručené súdu môže byť urobené v akejkoľvek forme ustanovenej zákonom (§ 42 ods. 1 O. s. p.) a jediné náležitosti, ktoré zákon požaduje pre akékoľvek podanie, sú určenie súdu, ktorému je podanie určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí obsahovať dátum a podpis (§ 42 ods. 3 O. s. p.). Pokiaľ uvedené náležitosti podanie obsahuje, súd ďalej neskúma, či je konkrétne podanie podané na hlavičkovom papieri a (ne)obsahuje akúkoľvek pečiatku a už vôbec mu neprináleží skúmať, kto takéto podanie osobne, prípadne inak, na súd podal. Tvrdenie dovolateľov o tom, že súd mal vyhodnotiť obsah podaní, ktorým vzali späť svoje oznámenia o vstupe do konania, ako neplatné z dôvodu, že sa dovolatelia, ako osoby znále práva, ktoré sú navyše advokátmi, vopred vzdali svojich práv, ktoré vzniknú až v budúcnosti právoplatnosťou uznesenia o priznaných trovách a za nápadne nevýhodných podmienok, navyše, keď táto ich vôľa vyplývala aj zo samotných prehlásení priložených k Dohode o urovaní medzi stranami sporu, nie je na mieste.

49. Na prejav vôle dovolateľa JUDr. Kotlíka smerujúci k tomu, že odvoláva a berie späť všetky svoje vyhlásenia a akékoľvek podania určené súdu a účastníkom konania vykonané na nátlak žalobcu, ktoré

boli vykonané v omyle úmyselne spôsobenom a vyvolanom oboma stranami sporu, resp. ich advokátov s úmyslom poškodiť jeho, ako aj advokáta JUDr. Schweighofera a s úmyslom obohatiť žalobcu (z ktorého dôvodu majú byť jeho vyhlásenia a podania od počiatku zo zákona neplatné), doručený súdu po vyhlásení rozhodnutia a právoplatnom skončení konania, nemožno v danom štádiu konania prihladať, resp. spojiť s ním akékoľvek následky v predmetnom konaní. K otázke platnosti právneho úkonu, ktorý mal byť podľa dovolateľov zrealizovaný pod nátlakom a v omyle je nutné uviesť, že toto tvrdenie už nemôže byť predmetom skúmania a dokazovania v konkrétnom konaní (z dôvodu jeho právoplatného ukončenia) a už vôbec nie predmetom dovolacieho konania, keďže v dovolacom konaní sa dokazovanie nevykonáva (§ 243a ods. 2 O. s. p., resp. § 442 C. s. p.). Akékoľvek nároky spojené s poskytnutím právnych služieb dovolateľov svojmu klientovi si tak majú právo dovolatelia uplatniť v samostatnom konaní, v ktorom sa prípadne bude súd zaoberať aj týmito tvrdeniami.

50. Navyše späťvzatie žaloby, resp. akéhokoľvek procesného úkonu je jednostranným procesným úkonom účastníka konania, pričom jeho účinky nastávajú v okamihu, keď sa dostane do dispozície adresáta, t. j. súdu. V prípade, ak sa tak stane, nie je možné takéto späťvzatie vziať ďalším úkonom späť. Každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, teda podľa toho, ako sa navonok prejavuje, pričom vnútorný rozpor medzi tým, čo účastník zamýšľal a tým, čo skutočne navonok prejavil, nezbavuje procesný úkon účinkov, ktoré s týmto prejavom vôle procesné právo spája (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/372/2009 z 20. augusta 2010).

51. Zároveň je potrebné uviesť, že ako správne uviedol dovolateľ JUDr. Kotlík, nárok na náhradu trov konania je nárokom patriacim výlučne strane sporu, ktorá ako jediná ním disponuje. Z uvedeného preto skutočne vyplýva, že späťvzatie návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia realizované samotným (bývalým) advokátom žalobcu nie je úkonom, na ktorý by mohol súd prihladať. Avšak v prípade vzájomnej dohody medzi právnym zástupcom a samotnou stranou sporu (ktoré predchádzali uzavretiu zmluvy) je takýto postup možný, keďže právny nárok na odmenu za zastupovanie v spore má právny zástupca len voči strane sporu, ktorú zastupuje. Súd môže v takomto prípade prihladať len na úkony realizované samotnou stranou sporu, k čomu došlo premietnutím vzájomných rokovaní medzi stranami sporu a bývalými právnymi zástupcami žalobcu do samotného textu zmluvy. Nie je však pravdivé tvrdenie dovolateľa o tom, že tento nemohol procesne účinne zobrať späť žiadosť alebo návrh o priznanie postavenia vedľajšieho účastníka, keďže tento takúto žiadosť a ani návrh nikdy nepodal. Súd vychádza pri jednotlivých právnych úkonoch z ich obsahu a nie označenia (pokiaľ sa celkom nezhodujú), preto oznámenie o tom, že dovolateľ berie späť svoju žiadosť/návrh na priznanie postavenia vedľajšieho účastníka, ktorá z obsahového hľadiska zodpovedá oznámeniu o vstupe do sporu ako vedľajšieho účastníka zo strany dovolateľa, je relevantným a procesne účinným úkonom vo vzťahu k súdu. Napokon je potrebné uviesť aj skutočnosť, že oznámenie o vstupe do sporu bol v zásade jediný úkon, ktorý tento vedľajší účastník v konaní zrealizoval, čiže nejasnosti ohľadne toho, o ktorý úkon sa jedná, sú v danom prípade vylúčené.

52. Argumentácia JUDr. Kotlíka, že nakoľko Občiansky súdny poriadok v žiadnom smere neupravuje spôsob, akým by mohol vedľajší účastník vystúpiť zo sporu, a teda pokiaľ nie je rozhodnuté o jeho neprípustnosti, ostáva v spore ako vedľajší účastník až do rozhodnutia vo veci samej, resp. do zastavenia konania, je právne nepodložená a vyznieva priam účelovo. Vedľajší účastník mohol (za právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016) zo sporu vystúpiť bez ohľadu na to, akým spôsobom bol do konania inkorporovaný, prostým a jednoduchým oznámením o vystúpení zo sporu. Status vedľajšieho účastníka v tomto prípade stráca v momente, keď túto skutočnosť oznámi súdu, tzn. keď je takýto úkon doručený súdu písomne. Zákonný podklad nemá ani tvrdenie dovolateľa o tom, že súd mal procesne rozhodnúť uznesením o skutočnosti, že vedľajší účastník vystupuje zo sporu, per analogiam tak, ako rozhoduje v zmysle § 92 O. s. p. V zmysle uvedeného ustanovenia § 92 O. s. p. je daná zákonná povinnosť súdu rozhodnúť (uznesením) o takýchto návrhoch, ktorými sa upravuje okruh účastníkov konania, pričom v zmysle § 93 O. s. p. takáto povinnosť rozhodnúť (uznesením) absentuje. Súd zároveň zdôrazňuje, že o predmetnom úkone nerozhoduje uznesením ani v zmysle ustanovení § 96 O. s. p. (argumentácia JUDr. Schweighofera), ani v zmysle iného zákonného ustanovenia s použitím analógie, pretože vzhľadom na povahu inštitútu vedľajšieho účastníka, odlišného postavenia od strany sporu

a odlišného spôsobu vstúpenia do konania (aj vstup vedľajšieho účastníka, rovnako ako výstup sa realizuje neformálnym spôsobom, súd rozhoduje uznesením o jeho vstupe až na námietku niektorej zo strán sporu) nie je možné použitie analógie.

53. Obaja dovolatelia majú taktiež za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa jednoznačne vzťahovalo aj na ich osoby a ich práva (nakoľko sa v konaní rozhodovalo aj o ich právach, t. j. o náhrade trov konania), čím vznikla potreba ich súhlasu s uzatvorením zmieru v znení, ako bol schválený. Tým, že ich odvolací súd nepredvolal na pojednávanie, odňal im tým možnosť konať pred súdom a poškodil ich týmto postupom na ich právach. K uvedenému je potrebné uviesť, že vedľajší účastník nie je legitimovaný na tzv. dispozičné úkony, teda dispozičné úkony so sporom (napr. späťvzatie návrhu) alebo dispozície predmetom sporu (napr. uzavretie súdneho zmieru, či zmenu návrhu). Rozhodnutie, ktorým sa schválil zmier v súdnom konaní, sa nevzťahovalo ani na JUDr. Kotlíka, ani na JUDr. Schweighofera a ich práva.

54. Nevyhnutným predpokladom pre účasť vedľajšieho účastníka v konaní je jeho právny záujem na výsledku konania. Musí ísť o právny záujem na víťazstve strany sporu z dôvodu, že vedľajší účastník je hmotnoprávne dotknutý rozhodnutím súdu vo veci samej voči účastníkovi, na ktorého procesnej strane vedľajší účastník vystupuje. Vedľajší účastník má za úlohu procesne pomáhať strane, na ktorej vystupuje, a to z dôvodu, že prípadne víťazstvo strany sporu, na ktorej vystupuje, môže ovplyvniť jeho hmotnoprávne postavenie. Vedľajší účastník musí byť dotknutý vo sfére svojho hmotnoprávneho postavenia. Právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania, do ktorého vstupuje, nie je daný len jeho prípadným finančným (majetkovým) záujmom na výsledku konania. Vedľajší účastník musí mať hmotnoprávny vzťah k prejednávanej veci; nestačí dohoda medzi účastníkom a osobou domáhajúcou sa vedľajšieho účastníctva, ktorej splnenie závisí na výsledku (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo)113/2014 zo 17. februára 2015).

55. Uvedené vyplýva zo samotnej podstaty inštitútu náhrady trov konania, kedy tento nárok na náhradu trov konania má len účastník konania voči účastníkovi konania, a to aj v prípade, že je zastúpený advokátom, a teda nikdy nie je možné priznať nárok na náhradu trov konania priamo právnenému zástupcovi účastníka. Ustanovenie § 149 ods. 1 O. s. p. určuje len platobné miesto, ak účastníkovi bola prisúdená náhrada trov konania a účastníka v konaní zastupoval advokát (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009 z 29. júna 2010, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/12/2010 z 20. decembra 2011).

56. Zároveň v kontexte konkrétneho prípadu je potrebné dodať, že okrem skutočnosti, že samotní advokáti nemajú nárok na náhradu „svojich“ trov právneho zastúpenia, keďže je to nárok vznikajúci medzi stranami sporu, takýto (konkrétnou sumou vyčíslený) nárok doposiaľ ani nemá žiadny právny podklad. Sporné rozhodnutia vydané prvoinštančným súdom o trovách konania boli napadnuté odvolaniami a následne zrušené v predmetnom zmieri, takže nikdy sa nestali záväznými právnymi titulmi oprávňujúcimi (kohokoľvek) na akékoľvek plnenie z nich vyplývajúce.

57. Odvolací súd nepochybil, keď späťvzatie oznámení o vstupe do konania a späťvzatie návrhov na priznanie trov právneho zastúpenia a návrhov na priznanie postavenia vedľajšieho účastníka v súdnom konaní, doručených súdu JUDr. Schweighoferom a JUDr. Kotlíkom, vyhodnotil ako oznámenie o vystúpení vedľajších účastníkov z konania a v ďalšom priebehu konania s nimi viac nekonal.

58. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolatelia doručením späťvzatia oznámenia o vstupe do konania 4. marca 2015, resp. späťvzatia návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia a návrhu na priznanie postavenia vedľajšieho účastníka v súdnom konaní (20. marca 2015) stratili postavenie vedľajších účastníkov v konaní. Z tohto dôvodu nie sú osobami oprávnenými podať dovolanie v tejto veci, preto boli nimi podané dovolania odmietnuté ako dovolania podané neoprávnenými osobami (§ 447 písm. b/ C. s. p.). Z dôvodu odmietnutia dovolaní ako podaných neoprávnenými osobami sa súd nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia, a teda ani argumentáciou dovolateľov, týkajúcou sa rozporu napadnutého zmieru s hmotným právom.

59. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu a žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

60. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.